

05-05-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - নিজক চম্ভালিবৰ বাবে নিতৌ দুবাৰকৈ জ্ঞান স্নান কৰা। মায়াই তোমালোকৰ দ্বাৰা ভুল কৰায়, পিতাই তোমালোকক অভুল বনায় (ভুল কৰাৰ পৰা মুক্ত কৰে)"

*প্ৰশ্ন:- কোনটো নিশ্চয় বা পুৰুষাৰ্থৰ আধাৰত পিতাৰ পৰা সম্পূৰ্ণ সহায় পোৱা যায়?

*উত্তৰ:- প্ৰথমে দৃঢ় নিশ্চয় হ'ব লাগে যে মোৰতো এজন শিৱবাবা আৰু দ্বিতীয় কোনো নাই। তাৰ লগতে সম্পূৰ্ণ বলিহাৰ হৈ অৰ্থাৎ নিমিত্ত হৈ মৰমেৰে সেৱা কৰিব লাগে। এনেকুৱা সন্তানে পিতাৰ পৰা সম্পূৰ্ণ সহযোগীতা লাভ কৰে।

*গীত:- আমি সেই পথত চলিব লাগে....

ওম্ শান্তি। গীতত এয়া কোনে কয়? পৰমপিতা পৰম আত্মা, জ্ঞানৰ সাগৰে কয় - সন্তানসকল, মই এতিয়া তোমালোকক যি পথৰে চলাই আছো বা মায়াজিৎ হ'বলৈ যি মত অথবা ৰায় দি আছো, তাত এয়াতো হ'বই যে - কোনোবা বাগৰি পৰিব আকৌ কোনোবা উঠিব বা চম্ভালি গৈ থাকিব। সচেতন আৰু অচেতন হৈ থাকিব। সচিত হৈ থাকিবলৈ এয়া সঞ্জীৱনী ঔষধ। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ এয়া জ্ঞান ৰূপী ঔষধ। ৰামায়ণতো কাহিনী আছে নহয় যে ৰাম আৰু ৰাৱণৰ যুদ্ধ লাগিল, লক্ষ্মণ মুৰ্ছিত হৈ গ'ল, হনুमानে সঞ্জীৱনী ঔষধ লৈ আহিল। বাস্তৱত ৰামায়ণতো পিছত লিখা হৈছে। এনেকুৱা কোনো কথাই নাই, নতুবা কোনো মনুষ্যই লিখা গীতা ভগৱানে বহি শুনাইছে। পিতাতো জ্ঞানৰ সাগৰ। কিহৰ জ্ঞান? সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান দিয়ে। যাক লৈয়ে মনুষ্যই গীতা লিখিলে আৰু তাত নাম দি দিলে শ্ৰীকৃষ্ণৰ। যিদৰে পিতাকৰ জীৱন কাহিনীত যদি কোনোৱে সন্তানৰ নাম লিখি দিয়ে, তেন্তে কি হ'ব! ঠিক তেনেদৰেই শিৱবাবাই গীতাৰ জন্ম দিলে, সেই গীতাত কৃষ্ণৰ নাম দি দিলে সেইবাবে অনর্থ হৈ গ'ল। গীতা খণ্ডিত হোৱাৰ বাবে মনুষ্য আত্মাসকলৰ বুদ্ধিযোগ পৰমাত্মাৰ পৰা আতৰি গ'ল। তেন্তে মনুষ্য পৱিত্ৰ কেনেকৈ হ'ব! এই যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰাই আমি পৱিত্ৰ হওঁ, গংগাজলেৰে নহয়। বাবা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। জ্ঞান অমৃতৰ দ্বাৰা মনুষ্যক দেৱতা বনায়। বাকী, পানীক অমৃত বুলি কোৱা নহয়। এয়া হৈছে অধ্যয়ন। অধ্যয়ন মানে জ্ঞান। এই শাস্ত্ৰতো ভাৰতবাসীয়ে দ্বাপৰৰ পৰা লিখি আহিছে। মনুষ্যই কয় শাস্ত্ৰ অনাদি। আমি কওঁ ড্ৰামা অনাদি। কিন্তু, এনে নহয় যে এই শাস্ত্ৰ সত্যযুগৰ পৰা আৰম্ভ হৈছে। এই সকলোবোৰ অনাদি, মানে ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। দ্বাপৰৰ পৰা মনুষ্যই লিখিয়েই আহিছে। এতিয়া অসীমৰ পিতাই নিজৰ সম্পূৰ্ণ জীৱন কাহিনী শুনাইছে। বাবাই কয় - সত্যযুগ, ত্ৰেতাত মোৰ পাৰ্ট নাই। সৃষ্টি ড্ৰামা অনুসৰি চলি থাকে। মোৰো ড্ৰামাত পাৰ্ট সন্নিবিষ্ট হৈ আছে। ময়ো ড্ৰামাৰ বন্ধনত বান্ধ খাই আছো। সত্যযুগ, ত্ৰেতাত মোৰ পাৰ্ট নাই। যিদৰে যীশুখ্ৰীষ্ট, বুদ্ধ আদিৰ সত্যযুগ-ত্ৰেতাত পাৰ্ট নাই। সকলো আত্মা মুক্তিধামত থাকে। এনে নহয় যে দেৱী-দেৱতাসকলৰো সকলো আত্মা সেই সময়ত আহি যায়। নহয়, সেই আত্মাবোৰ লাহে লাহে ক্ৰম অনুসৰি আহে। পুনৰ সত্যযুগৰ পৰা ৰজো তমো অৱস্থালৈ আহে। তাৰ পিছত সূৰ্যবংশীসকলেই চন্দ্ৰবংশী হয় আৰু পুনৰ বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। এই সম্পূৰ্ণ ৰহস্য বুজিব লাগে।

তোমালোকে জানা যে যিসকল অৰ্দ্ধ-পৱিত্ৰ হ'ব তেওঁলোকে ৰাজ্যও আধা পাব। যিসকল জ্ঞান-যোগত তীক্ষ্ণ হ'ব তেওঁলোকেই প্ৰথমে ৰজা হ'ব। এয়া ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে। পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগিব। শিৱবাবাই বুজায় - তোমালোক হীৰাৰ সমান হ'ব লাগে। মই জ্ঞানৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ হওঁ। তোমালোক মাষ্টাৰ জ্ঞানৰ সাগৰ হ'ব লাগে। শান্তিৰ অৰ্থ কেৱল ইজনে সিজনৰ সৈতে কাজিয়া নকৰাটোৱে নহয়। সন্যাসীয়ে ভাবে যে প্ৰাণায়াম কৰিব লাগে, কিন্তু ইয়াত এনে নহয়। বাবাই ৰচী (বুদ্ধিযোগ) টানি ধৰে। সৰু জীৱীসকলৰো পিতাই ৰচী (বুদ্ধিযোগ) টানি লয়, তেতিয়া ধ্যানত গুচি যায়। ইয়াক

কোৱা হয় ঈশ্বৰীয় বৰদান। ভক্তিতো সাক্ষাৎকাৰ হয়। এই দিব্য দৃষ্টি দিবলৈ পিতাৰ বাহিৰে আন কাৰোৱেই শক্তি নাই। এতিয়াতো পিতা সন্মুখতে আছে, কয় যে ভক্তসকলৰ ওচৰলৈ ভগৱান আহিবলগীয়া হয় - মায়াৰ শিকলীৰ পৰা মুক্ত কৰিবলৈ। পিতাই কয় - মই জানো, এয়া মায়াৰ যুদ্ধ, কেতিয়াবা উঠিব আৰু কেতিয়াবা বাগৰি পৰিব। যোগ বিচ্ছিন্ন হ'লে মন-বচন-কৰ্মৰ দ্বাৰাও ভুল হয়। পৰীক্ষা সকলোৰে আহে। মায়াই যদি আক্ৰমণ নকৰেই তেনেহ'লেতো তোমালোকে শৰীৰেই ত্যাগ কৰিলাহেঁতেন। সম্পূৰ্ণ কোনো হোৱা নাই। এয়া হৈছে ঘোড়া দৌৰ। ৰাজস্ব অশ্বমেধ যজ্ঞ বুলি কোৱা হয়। ৰজাৰ পদ লাভ কৰিবলৈ অশ্ব অৰ্থাৎ ৰথক শিৱবাবাৰ প্ৰতি বলিহাৰ কৰিব লাগিব অৰ্থাৎ সন্তান হৈ সম্পূৰ্ণ সেৱা কৰিব লাগিব। নিমিত্ত হৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে তেতিয়া সহায়ো পোৱা যায়। দৃঢ় নিশ্চয় লাগিব - মোৰতো এজনেই শিৱবাবা, দ্বিতীয় কোনো নাই। মৰিবতো সকলোৱেই লাগিব।

পৰমপিতা পৰমাত্মা, যি পিতা-শিক্ষক-সংগ্ৰহ হয়, তেওঁৰ পৰা নিজৰ উত্তৰাধিকাৰ লোৱাৰ অধিকাৰ প্ৰত্যেকৰে আছে। এতিয়া সকলোৰে বানপ্ৰস্থ অৱস্থা। সকলোৱে একেলগে মৰিব লাগিব। যেতিয়া বিপদ আহে, সকলোৱেই একেলগেই মৃত্যুক আকোঁৱালি লয়। অলপ অচৰপ গোলা-বাৰুদ বৰ্ষণ হ'লেই ঘৰ-দুৱাৰ ভাঙি পৰিব। সেয়েহে এতিয়া সকলোৰে মৃত্যু সমাগত, গতিকে সন্তানসকলৰো উপাৰ্জন কৰোৱা। এয়া হৈছে সঁচা উপাৰ্জন। যিয়ে কৰিব তেৱেঁই পাব। এনেকুৱা নহয় যে পিতাই উপাৰ্জন কৰিলে সন্তানে লাভ কৰিব। নহয়। সন্তানসকলৰো এই সঁচা উপাৰ্জন কৰাৰ লাগে। এয়া বুজিবলগীয়া কথা। ইয়াত বহুত নিয়মত চলিব লাগে। আমি দেৱতা হৈ আছো গতিকে কোনো অশুদ্ধ আহাৰ খাব নোৱাৰা। কোনোবাই ভাবে মাছ খোৱাত কোনো পাপ নাথাকে, ব্ৰাহ্মণকো খুওৱা হয়। সকলো ৰীতি-নীতিয়েই ওলোটাই গৈছে। পিতাই কয়, সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰ হ'ব লাগে। প্ৰথমতে জ্ঞান চিত্তত বহিব লাগে। মনত বিকল্প যিমানেই নাহক কিয়, কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কোনো বিকৰ্ম কৰিব নালাগে। যেতিয়া তোমালোক বাবাৰ হোৱা তেতিয়া মায়াৰ যুদ্ধও আৰম্ভ হৈ যায়। প্ৰজা হ'বলগীয়া সকলৰ লগত মায়াই ইমান যুদ্ধ নকৰে। মায়াজিৎ, জগতজিৎ হ'ব লাগে। প্ৰজা জগতজিৎ নহয়। জগতজিৎ অৰ্থাৎ সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী হোৱা। চেষ্টা কৰি ৩-৪ বছৰ পৱিত্ৰ হৈ থাকি পুনৰ মায়াৰ চৰ খায়। পুণৰ চিঠি লিখে - বাবা, ক্ষমা কৰিবা। ইয়াত নিয়মো আছে। সন্তান হৈছা যেতিয়া গোটেই জীৱনৰ পাপৰ কথাও লিখিবলগীয়া হয় - ধৰ্মৰাজ শিৱবাবা, এই জন্মত মই এইটো এইটো পাপ কৰিছো তেতিয়া আধা মাফ হৈ যায়। এয়াও আইন। আগতে জজৰ আগত সঁচা কৈ দিলে শাস্তি লাঘৱ হৈছিল। ভুল কৰি নিলিখিলে ১০০ গুণ দণ্ড হৈ যায়। সন্তানসকলৰ বাবে বহুত নিয়ম আছে। বাহিৰৰ সকলৰ বাবে ইমান নাই, সেই বাবে ভয় কৰে। বেহদৰ পিতা বা প্ৰেমিক যিয়ে আমাক সৌভাগ্যশালী কৰে, তেওঁৰ হৈ নাযায়। ভুলতো হয়েই, কিন্তু অন্তত অভুল নিশ্চয় হ'ব লাগিব। ইয়াত বহুত নিয়মত চলিব লাগে। সমৰ্থজনৰ হাতত ধৰিছা যেতিয়া পিতাই চম্ভালিবও। সতীয়া সন্তানক জানো চম্ভালিব। প্ৰকৃত সন্তান বহু তাকৰীয়া, তথাপিও কিমান সন্তান আছে যিয়ে বাবাক চিঠি লিখে। প্ৰতিদিনে কিমান চিঠি আহে! পিতাৰতো এখনেই হাত, কিন্তু প্ৰতিজনেই লিখে মোলৈ বেলেগে চিঠি লিখিবা.....এতিয়াতো বহুত বৃদ্ধি পাব। ইমান চিঠিৰ বেগ আন কাৰোৰে নোলাব চাগে। এয়া হৈছে গুপ্ত গভাৰ্ণমেণ্ট। আগুৰগ্ৰাউণ্ড। ধৰ্মীয়-ৰাজনৈতিক (religio-political)। কোনো হাথিয়াৰ আদি নাই। লক্ষ বহু উচ্চ। যিয়ে শিখৰলৈ উঠিব পাৰে তেৱেঁই স্বৰ্গৰ মিঠা অনুভূতি কৰে আৰু যিসকল অধোগামী হয় তেওঁলোকে ৰজাৰ পদ হেৰুৱাই প্ৰজা হৈ পৰে। বুজিলা?

তোমালোক সন্তানসকলে জানা ভাৰত যি হীৰাতুল্য আছিল এতিয়া কড়িতুল্য হৈ পৰিছে। এতিয়া তোমালোকে ক'বা আমি নৰকবাসীৰ পৰা স্বৰ্গবাসী হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছো। আমি সদায় সৌভাগ্যশালী হ'বলৈ আহিছো। বাবাই পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি আছে। পুণৰ এই ৰাৱণৰাজ্য তললৈ গুছি যাব। এই চক্ৰ ঘূৰি থাকে নহয় জানো। ৰাৱণ ৰাজ্য তললৈ গ'লে ৰামৰাজ্য ওপৰলৈ আহিব। নিজক বহুত সাৱধানে চম্ভালিব লাগে। চম্ভালিব তেৱেঁই পাৰিব যি নিতৌ জ্ঞান-স্নান কৰিব। অভিজাত লোকে দিনে দুবাৰ স্নান কৰে। ইয়াতো অমৃতবেলা আৰু সন্ধিয়া দুবাৰ জ্ঞান-স্নান নিশ্চয় কৰিব লাগে। এবাৰ এঘণ্টা পঢ়ি দ্বিতীয়বাৰ মুৰলী ৰিভাইজ (পুণৰ পাঠ) নিশ্চয় কৰিব লাগে। ধাৰণা কৰিব লাগে আৰু কৰাবও লাগে। নিজৰ

সন্তানক, স্ত্রীকো সঁচা উপাৰ্জন কৰাব লাগে। ২১ জন্মৰ ৰাজ্য-ভাগ্য লোৱাটো কোনো 'মাহীৰ ঘৰলৈ যোৱা'ৰ নিচিনা সহজ কথা নহয়। কোনো-কোনে তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থ কৰে বুজা যায়। অসুখীয়া হ'লে দোলাত বহুৱাই হ'লেও আনিব লাগে। জ্ঞান-অমৃত মুখত লৈ থাকোতে প্ৰাণ শৰীৰৰ পৰা ওলাওক। অন্ধ-বোবা সকলোৱেই উপাৰ্জন কৰিব পাৰে। জ্ঞানতো অতি সহজ। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। পিতাই এবাৰহে সন্মুখলৈ আহি বাদশ্বাহী দিয়ে। সন্তানসকল সুখী হ'লে পিতা বানপ্ৰস্তু হয়। বেহদৰ পিতাই সকলোকে সুখী কৰি নিজে পৰমধামত গৈ বহি যায়। তাৰ পিছত আত্মাবিলাক ক্ৰমানুসাৰে তাৰ পৰা আহি থাকে। কাকো পঠিয়াই দিয়া নহয়। এনেদৰে যদিও কোৱা হয় কিন্তু এই ড্ৰামা অটোমেটিকেলি (স্বয়ংক্ৰিয়ভাবে) চলি থাকে। নিজৰ সময়ত ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আহিবই লাগিব। তোমালোকে জানা আমি ব্ৰহ্মা বংশী ব্ৰাহ্মণ। শিৱবংশীতো গোটেই দুনিয়াই হয়। আকৌ শাৰীৰিক পিতা হৈ গ'ল ব্ৰহ্মা। ব্ৰহ্মাৰ সন্তান আমি ভাই-ভনী হ'লো। এতিয়া আমি ঈশ্বৰীয় ধৰ্মৰ। সত্য যুগত হ'ম দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ। এতিয়া ঈশ্বৰৰ ওচৰত জন্ম লৈছো। এতিয়া আমি তেওঁৰ হৈ গ'লো। মনুষ্যই ৰচয়িতাক নজনাৰ বাবে, ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তও নাজানে। তেওঁলোকক নাস্তিক বুলি কোৱা হয়, তেওঁলোক কড়িতুল্য। সঁচাকৈয়ে আমি এতিয়া আস্তিক হৈছো সেয়েহে আমি হীৰাতুল্য হৈ যাওঁ। ৰচয়িতা আৰু ৰচনাক জানিলে ৰাজ্য-ভাগ্য পোৱা যায়। পিতাই আমাক 'ৱৰ্থ পাউণ্ড' (মূল্যবান) বনায় গতিকে মূল্যবান হ'ব লাগে। সঁচা খণ্ডৰ বাদশ্বাহ, সঁচা খণ্ডৰ মালিক বনাই আছে। কোৱা হয় যে এজন ৰজাই ছদ্মবেশত ৰাজ্যৰ অৱস্থা চাবলৈ গৈছিল। খোদা-দোস্তৰ এটা কাহিনীও আছে। এতিয়া সেই খোদা আমাৰ দোস্ত (বন্ধু)। খোদা-দোস্ত, অল্লাহ অৱলদীন আৰু হাতমতাইৰ খেল সকলো এতিয়াৰে। অচ্ছা!

মাতা-পিতা, বাপদাদাৰ অতি প্ৰিয়, কল্পৰ পিছত পুনৰ লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু শুভ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) সঁচা উপাৰ্জন কৰিব লাগে আৰু সকলোকে কৰোৱাব লাগে। পৰীক্ষা বা ধুমুহা আহিলেও কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কোনো ভুল কৰিব নালাগে। মায়াজিৎ-জগতজিৎ হ'ব লাগে।
- (2) দেৱতা হ'বলৈ হ'লে খোৱা-বোৱাত সম্পূৰ্ণ নিয়ম পালন কৰিব লাগে। কোনোধৰণৰ অশুদ্ধ বস্তু খাব নালাগে। দুবাৰকৈ জ্ঞান-জ্ঞান নিশ্চয় কৰিব লাগে।

*বৰদান:- ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ বিশেষত্বক জানি সেয়া কাৰ্য্যত লগাওঁতা সকলো বিশেষত্বৰে সম্পন্ন হোৱা।

ড্ৰামাৰ নিয়ম অনুসৰি সংগম যুগত প্ৰত্যেক ব্ৰাহ্মণ আত্মাৰে কিবা নহয় কিবা বিশেষত্ব প্ৰাপ্ত হৈছে। লাগিলে মালাৰ শেষৰ মণিয়েই হওক, তেওঁৰো কিবা নহয় কিবা বিশেষত্ব আছে, সেয়েহে ব্ৰাহ্মণ জন্মৰ ভাগ্যৰ বিশেষত্বক চিনি লৈ তাক কাৰ্য্যত প্ৰয়োগ কৰা। এটা বিশেষত্ব কাৰ্য্যত ব্যৱহাৰ কৰিলে আন আন বিশেষত্ব বিলাকো স্বতঃস্ফূৰ্তভাবে আহি থাকিব, এটাৰ আগত বিন্দু লাগি লাগি সকলো বিশেষত্বৰে সম্পন্ন হৈ যাব।

*প্ৰোগান:- 'মনমনাভৱ' মন্ত্ৰৰ সদায় স্মৃতিত থাকিলে মন ভ্ৰমি ফুৰাটো বন্ধ হৈ যাব।

!!ওম শান্তি!!

***